

[Jens Thomsen.]

993 Mejerier, 52 Slagterier og L. S. Landsrepræsentantskab til Stede, og Kravene blev enstemmigt tiltraadt og godkendt af 3 500 Landmænd, og senere blev de ligeledes enstemmigt godkendt af Bondetogets ca. 55 000 Landmænd.

Det er beklageligt, at Regeringen og Rigsdagen ingen Hensyn tog til de rimelige Krav fra Landbruget, og jeg vil bede den højtærede Justitsminister om at stille sig forstaaende over for Landbrugets Krav om en beskedne Løn for et samfunds nødvendigt Arbejde og at øve en Indsats for at tilvejebringe rimelige Arbejdsvilkaar for Landbruget og efterkomme Kolding Slagteris Ønske om at faa Bestyrelsens Skyldspørgsmaal prøvet ved Højesteret.

„Paa paa Forvaltningen, ellers gaar det ud over de fromme“, udtalte Professor Poul Andersen ifølge „Berlingske Tidende“ af 3. Oktober 1935 i et Foredrag. Ja, i omtalte Tilfælde gik det ud over de fromme; Bestyrelsen for Kolding Slagteri maa erkende Sandheden i Professorens Udtalelse.

Det er ikke blot gennem den her omtalte Straf, at Bestyrelsen har mødt Autoriteternes Strenghed i det forløbne Aar. Paa Grund af Krisen og Valutamangelen har Regeringen ofte appelleret til Foretagsomheden for at finde nye Markeder, og Slagteriet i Kolding har udført et stort Arbejde i saa Henseende. Det har sendt en Mand til Troperne for at finde Marked for Konserves og for at faa Oplysninger om, hvordan Tropekonserves skal behandles. Det viste sig, at der skal benyttes Konserveringssalt, som det ikke er tilladt at anvende herhjemme. Det skal erkendes, at Slagteriet burde have søgt Dispensation straks, men dette forsømte det. Slagteriet idømtes Lovens strengeste Straf, en Bøde paa 2 000 Kr. Det skal jeg ikke sige noget til, men Slagteriet blev tvunget til at sænke den gode Konserves ned i Lillebælt og altsaa ødelægge et Vareparti, der var solgt til Udlandet for ca. 50 000 Kr. Dermed var ikke blot dette Vareparti ødelagt, men den fremtidige Eksport blev dermed ødelagt.

Jeg synes, man er gaaet strengere frem imod Kolding Slagteri end nødvendigt, men Slagteriets Bestyrelse er jo ogsaa gaaet i Spidsen for at tilvejebringe rimelige Arbejdsvilkaar for Landbruget gennem Organisationsmagten.

Den højtærede Justitsminister udtalte, at der skulde ikke blandes Politik i dette Spørgsmaal, og jeg erkender, at Justitsministeren har Ret i denne Udtalelse. I den Anledning kan jeg oplyse, at i Kolding

Slagteris Bestyrelse er alle politiske Partier repræsenteret undtagen det kommunistiske; men til Trods for denne alsidige politiske Sammensætning var der Enstemmighed med Hensyn til Valutaaktionen, og det viser netop, at Bestyrelsen sætter de politiske Særinteresser til Side for i Enighed at kræve rimelige Arbejdsvilkaar for Landbruget. Denne fornuftige Stilling, som Bestyrelsen her har indtaget, er maaske i nogen Grad Aarsag til den uforstaaelige Strenghed, der i 1935 er udvist imod den.

„Administrationen maa afgrænses, der trænges til Sikkerhed for Retfærdigheden“, udtalte Professor, Dr. jur. Poul Andersen ifølge „Dagens Nyheder“ af 3. Oktober 1935 i et Foredrag om Retssikkerhed og Kriselovgivning. Den danske Befolkning skulde nødvendig miste noget af sin Tiltro til Retsikkerheden i Landet; men naar man ser det Pres, der af Magthaverne udøves mod Domsmagten, forstaa man Betimeligheden af den juridiske Professors alvorlige Udtalelser. Tænk paa Landbrugsministerens Indgreb i Eksportsagen, paa Valdemar Thomsens Udlevering for at bortvende Offentlighedens Opmærksomhed fra en grænseløs Sammenblanding af offentlige og private Midler og en urmelig Administration i et ministerielt Udvalg! Og tænk paa Bestyrelsen for Slagteriet i Kolding, der straffes for at forhindre, at Landbruget tiltvinger sig lige Arbejdsvilkaar med andre Erhverv!

Jeg vil haabe, det vil vise sig, at Domsmagten er saa stærk i dette Land, at den kan frigøre sig fra Administrationens Paavirkning og Pres, men det skal indrømmes, at det er en stærk Kraft, der sættes i Bevægelse, og Dommerne er jo Mennesker. Gaar vi tilbage i Historien, ser vi, hvordan et Pres fra Folket kan paavirke en Dommer. For snart 2 000 Aar siden blev den mest uretfærdige Dom afsagt, der nogen Sinde er afsagt i Verdenshistorien. Dommeren afsagde denne himmelraabende uretfærdige Dom mod sin egen Vilje og Overbevisning. Han vidste, at den dømte var uskyldig, og han ønskede at afsige en Frifindelsesdom, men han kunde og turde ikke gøre det af Hensyn til fanatiske og urimelige Krav fra Folkets Førere.

Det er menneskeligt at fejle, vi har for set Højesteret underkende Domsafsigelser, men Folket skulde gerne beholde Troen paa Retfærdigheden i Højesteretsdommene, og Foket skulde gerne have klippefast Tro paa Justitsministerens Vilje og Evne til at give Landets Borgere sin fulde Hjælp og Støtte til at opnaa Retfærdighed.

Hvis jeg kunde udnytte Gentagens